

χρονική περίοδο «κατά τύχη», είτε λόγω της παρατήρησης ότι η γη ψηνόταν γύρω από φωτιές, τις «κρούστες εδάφους» στις οποίες αναφέρεται ο Goffe (1980, σ. 108, στο Rice, 1999, σελ. 5), είτε από το κατά λάθος κάψιμο πήλινων καλαθιών (Hoppe, 2000).

Μία θεωρία για τις ρίζες της στηρίζεται στη διάσταση μεταξύ της αρχιτεκτονικής σπιτιών και της κατασκευής αγγείων από πηλό, ενώ μια ακόμα θεωρία έχει αναπτυχθεί από το ενδιαφέρον στη κοινωνική ενορχήστρωση του κυνηγιού (Rice, 1999). Οι παραδοσιακές απόψεις, από την άλλη, αφορούν στην οικιακή και μαγειρική χρήση των αγγείων. Ο Moore (1995, στο Tite, 1999), μάλιστα, τονίζει τις χρηστικές λειτουργίες των αγγείων και υποστηρίζει ότι αυτές ήταν οι πιο σημαντικοί λόγοι για την ανάπτυξή της. Σημαντική εμφανίζεται και η παρουσία του γυναικείου φύλλου, καθώς υπάρχει η άποψη ότι η Κεραμική εφευρέθηκε από γυναίκες και παρέμεινε μία γυναικεία τεχνολογία για χιλιετίες (Longacre, 1995, σελ. 278, στο Rice, 1999).

Το να βρούμε την «πρώτη» κεραμική ύπαρξη σε οποιαδήποτε πολιτισμική περιοχή είναι μάλλον αδύνατο, σαν να «ψάχνουμε ψύλλους στα άχυρα», μας λέει ο Rice (1999). Η Κεραμική έχει υπάρξει ένα σημαντικό κομμάτι πολιτισμικής κληρονομιάς στην Κορέα, τη Δυτική Ασία και ίσως σε ολόκληρο τον κόσμο (Han, Hwang, Choi και Kim, 2007). Από τα μέρη στα οποία θεωρείται ότι πρωτοαναπτύχθηκε η κεραμική είναι η Ιαπωνία, η Κίνα, η Δυτική Ασία, η Αφρική, η Νότια, Κεντρική και Βόρεια Αμερική Rice (1999).

Παραδοσιακή κεραμίστρια στη Ζιμπάμπουε (στο Lindahl και Pikiyai, 2010)

Στην δική μας Ελλάδα, η κεραμική έχει μια μακριά ιστορία πίσω της και είναι πολύ στενά συνδεδεμένη με την πολιτιστική παράδοση, αλλά και την οικονομική ανάπτυξη της χώρας, καθιστώντας την έτσι ένα μεγάλο και σημαντικό κεφάλαιο στην ιστορία του λαού μας. Ως ένα απλό παράδειγμα παίρνουμε τον μεγάλο Μινωικό πολιτισμό, στον οποίο σύμφωνα με τον Λοΐζο (2012), οι Μινωίτες έφτιαχναν αγγεία που τα έπλαθαν με τα χέρια ή τα κατασκεύαζαν με καλούπια, και ίσως είχαν αρχίσει να